

ze skutkového stavu zjištěného rozsudkem, pak nelze přisvědčiti tvrzení stížnosti, že soud nalézací pochybil, shledav ve skutku obžalované nikoli pouhý přestupek § 463 tr. z., nýbrž zločin krádeže. Neboť § 463 tr. z. předpokládá krádež mezi příbuznými tam uvedenými, pokud žijí ve společné domácnosti. O žití ve společné domácnosti může býti řeči jen tehdy, sdílí-li dotyčný pachatel s ostatními členy domácnosti trvale byt i stravu, takže přiměřená část nákladů společné domácnosti připadá na vydržování dotyčného pachatele jako člena domácnosti. V tomto případě jde o dceru, která, provdávši se za muže v Ch., z domácnosti svých rodičů v A. vystoupila, až asi 8 dní před spácháním krádeže se svým manželem v Ch. žila a bydlela, pak ovšem s manželem do A. se přestěhovala, zde však jen až do zařízení nového vlastního bytu v A. se svým manželem u rodičů nocovala. Že by byla obžalovaná po tu dobu nějak ku krytí nákladů domácnosti svých rodičů přispívala, soud nezjišťuje. Správně usuzuje z toho soud nalézací, že obžalovaná meškala v domácnosti svých rodičů jen přechodně jako host, nikoli jako člen společné domácnosti. Jelikož pak jinak kvalifikována jest krádež, jí na rodičích spáchaná, jako zločin krádeže dle §§ 173, 174 II. c) a 179 tr. z., nelze odsouzení její pro tento zločin shledati nezákonným.

Čís. 219.

Amnestie. Soud nalézací není vůbec povolán, aby se vyslovoval v rozsudku o tom, jsou-li splněny podmínky amnestie ve smyslu § 4 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. června 1920, Kr I 133/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa K. do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 23. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným též zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), c) 176 II. a) tr. z.

Důvody:

Proti odsuzujícímu výroku pro krádež browningu s náboji a prachem uplatňuje zmateční stížnost důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř., poněvadž soud ohledně této krádeže, spáchané před 28. říjnem 1919, v rozsudku vyslovil, že tu není podmínek amnestie vedle § 4 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 čís. 28 sb. z. a n. Formelně jest dotyčný výrok soudu nalézacího zajisté nesprávným. Neboť § 4 zmíněného nařízení upravuje zvláštní řízení v otázce amnestie dle tohoto ustanovení a přikazuje v případech jako jest ten, o který jde, kde nedošlo ještě ku právoplatnému odsouzení, rozhodování otázky, jsou-li zde podmínky amnestie, úřadům veřejné obžaloby. Následkem toho nebyl soud nalézací vůbec povolán, aby se vyslovoval v rozsudku o tom, jsou-li zde podmínky amnestie dle § 4 citovaného nařízení a nemůže též soud zrušovací pořadem zmateční stížnosti přiveden býti k tomu, by dotyčný výrok soudu nalézacího po stránce materiální přezkoumával, to tím méně,

ano nařízení o amnestii i tam, kde o amnestii rozhodoval soud, poukazuje stížnost do rozhodnutí tohoto na II. stoli. Že by však státní zastupitelství bylo ve smyslu předposledního odst. § 4 čís. 1 nař. ve prospěch stěžovatelův zakročilo, zmateční stížnost ani neuplatňuje, opak vychází zřejmě ze skutečnosti, že úřad veřejné obžaloby obžalobu podal a při ní až do konce přelíčení setrval. Nemohl proto soud nalézací, jakkoli mu nepřislušelo, by se o otázce, jsou-li tu podmínky amnestie, vůbec vyslovoval, stěžovatele z důvodu amnestie dle § 4 cit. nař. sprostiti, a bylo zmateční stížnost tohoto výroku se domáhající, jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 220.

Padělání chlebenek v úmyslu podvodném jest zločinem podvodu dle § 199 lit. d) tr. zák., při čemž jest lhovost, použil-li jich pachatel sám či osoba jiná.

(Rozh. ze dne 26. června 1920, Kr I 191/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Františka P. do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. února 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. d) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce dovozuje stížnost, že zjištěné jednání obžalovaného nestačí naplniti skutkovou podstatu zločinu dle §§ 197 a 199 d) tr. z. Pouhé padělání chlebenek není prý zločinem podvodu, není-li zjištěno, že se stalo v úmyslu podvodném, nebo že obžalovaný padělané lístky udával. Okolnost, že je udával jeho bratr, nestačí prý, není-li zjištěno, že obžalovaný na tomto udávání měl účast. Mimo to bylo by prý třeba, by jednáním obžalovaného byl poškozen buď stát nebo třetí osoba v konkrétních, pozitivních právech. Soud zjišťuje však nejen, že obžalovaný chlebenky padělal, nýbrž také, že je padělal v úmyslu podvodném, t. j. aby uvedl v omyl zásobovací úřad ve svém bydlišti a tím poškodil stát v právu dohlédacím. Podvodný úmysl obžalovaného odůvodňuje rozsudek, jak již bylo uvedeno, tím, že mladší bratr obžalovaného udával lístky obžalovaným padělané, u pekaře a opatřoval za ně chléb. O totožnosti lístků padělaných s udávanými nemůže býti pochybnosti, neboť rozsudek se v tomto směru vyjadřuje zcela jasně. I když se v rozsudečných důvodech výslovně nepraví, že bratr obžalovaného udával padělané lístky k návodu obžalovaného, pokud se týče v dorozumění s ním, vyplývá to z rozsudečných důvodů v jich souvislosti. K naplnění skutkové podstaty stačí úplně, že obžalovaný padělal v úmyslu podvodném, a nepadá proto ani na váhu, udával-li nad to ještě lístky buď sám nebo prostřednictvím osoby třetí. Poškození konkrétních či pozitivních práv státu nebo osoby třetí se ke zločinu dle § 199 d) tr. z. nevyhledává. Stačí, poškodí-li nebo může-li poškoditi pachatel svým jednáním účel, jehož se státní správa určitým dohlédacím aktem svým domáhá. To se stalo